

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **P. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2018, č. j. KUJI 61492/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 16. 10. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále též „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 14. 8. 2018, č. j. KUJI 61492/2018 a souvisejícího rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2018, č. j. MHB_DOP/801/2018-11, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že z nedbalosti porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť na silnici II. třídy č. 347, v obci Bačkov, u domu č. p. 37, okres Havlíčkův Brod, ve směru jízdy z obce Bačkov na obec Světlá nad Sázavou (GPS délka 015°27'28,056“ E, šířka 49°43'57,281“ N), kde je rychlost jízdy stanovena na nejvýše 50 km/h, bylo dne 13. 2. 2018 v 8:54 hodin silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, obsluhovaným hlídkou Policie ČR - Dopravní inspektorát Havlíčkův Brod, naměřeno, že jako řidič osobního automobilu tovární značky Volkswagen Arteon, registrační značky jel rychlostí 77 km/h. Při zvážení maximální možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla skutečná rychlost měřeného vozidla v rozmezí 77 ± 3 km/h, tedy nejméně 74 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost tak překročil nejméně o 24 km/h.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného do celkem devíti žalobních bodů, označených: správní trest - nezákonná úvaha o přitěžujících okolnostech, částečná nepřezkoumatelnost; správní trest - zmatečnost; nepřihlédnutí k doplněnému odvolání; nesoulad měření s Návodem k obsluze; absence zavinění; způsob hrazení pokuty a nákladů řízení; neprokázání místa protiprávního jednání; ověřovací list měřicího zařízení; nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. Posouzení věci krajským soudem.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 2. 11. 2018 odkázal na žalobou napadené rozhodnutí ze dne 14. 8. 2018, č. j. KUJI 61492/2018. Dále doplnil, že správní orgán I. stupně se nedopustil dvojího přičítání, když konstatoval, že jednání žalobce považuje za závažné, jelikož ho jako závažné hodnotí zákonodárce. Dle názoru žalovaného správní orgán dostatečně ve svém rozhodnutí odůvodnil, ke kterým okolnostem přihlédl a zda tak učil ve prospěch nebo neprospěch žalobce.
7. K námitce zmatečnosti výroku o sankci žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena na samé dolní hranici zákonného ustanovení, přičemž ke snížení pokuty pod spodní hranici může dojít pouze za předpokladu v zákoně taxativně vyjmenovaných okolností. Dle vyjádření žalovaného nebyly takové okolnosti nejen prokázány, ale ani tvrzeny.
8. Závěrem se pak žalovaný vyjádřil i k námitce nepřihlédnutí k doplnění žalobcova odvolání. Žalovaný uvedl, že na rozdíl od případů, na které žalobce poukazuje, došlo k doručení doplnění odvolání až po vydání rozhodnutí správního orgánu II. stupně. Nedošlo tak k situaci, kdy by správní orgán svým postupem zavinil, že se doplnění odvolání nedostalo k odvolacímu orgánu včas. Proto je uváděná judikatura Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-50 a ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-36 nerelevantní.

9. K námitce neprovedení měření v souladu s Návodem k obsluze žalovaný uvádí, že součástí správního spisu je i snímek z měřicího zařízení, na kterém, pokud by měření neproběhlo dle regulí, by se objevila chybová hláška. K otázce neurčitého měření pak žalovaný poukazuje na tomto snímku přítomné souřadnice, které jsou automaticky generovány měřícím přístrojem.
10. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
12. Z předloženého správního spisu je předně relevantní listina o oznámení přestupku vyhotovená Policií České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor dopravního inspektorátu Havlíčkův Brod ze dne 22. 2. 2018, č. j. KRPJ-16437/PŘ-2018-161606, ve kterém je policisty zadokumentováno, že dne 13. 2. 2018 v 8:54 hodin, na silnici II. třídy č. 347, v obci Bačkov, u domu č. p. 37, okres Havlíčkův Brod, ve směru jízdy z obce Bačkov na obec Světlá nad Sázavou (GPS délka 015°27'28,056" E, šířka 49°43'57,281" N), kde je rychlost jízdy stanovena na nejvýše 50 km/h, jel řidič (žalobce) osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Arteon, registrační značky x, rychlostí 74 km/h (po odečtení možné tolerance). Žalobci byl vysvětlen důvod zastavení, tj. překročení nejvyšší povolené rychlosti o 24 km/h. Podle této listiny se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat oznámení přestupku. Součástí správního spisu je i Záznam o přestupku s fotografickou dokumentací výše specifikovaného osobního vozidla, která byla pořízena měřičem rychlosti Ramer 10C. Dále je ve spise založen Úřední záznam ze dne 13. 2. 2018, ve kterém je popsán průběh zadokumentování přestupku. Plyne z něho, že po zastavení vozidla byl jeho řidič ztotožněn a byl v něm zjištěn žalobce. Žalobce byl přitom zakročujícím policistou seznámen s důvodem zastavení, konkrétně pro porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a to tím, že překročil povolenou rychlost v obci o více než 20 km/h. Řidič po předložení osobních dokladů uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a odmítl sdělit telefonní kontakt a email. Součástí spisu je i Ověřovací list č. 216/17 ze dne 3. 11. 2017 měřicího zařízení Ramer 10C, výrobní číslo měřidla 15/0219, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Toliko k základním důkazům pro rozhodnutí o přestupku.
13. Na základě uvedeného skutkového stavu byl dne 20. 3. 2018 vydán Městským úřadem Havlíčkův Brod příkaz, č. j. MHB_DOP/801/2018-4, proti kterému podal jménem žalobce odpor zmocněnec Ing. M. J.. Na základě podaného odporu bylo nařízeno ústní

jednání na den 15. 5. 2018. Žalobce na něm zastupoval obecný zmocněnec Ing. M. J.. Po provedeném dokazování požádal zmocněnec žalobce o stanovení lhůty, ve které se k předmětné věci vyjádří. Do jejího uplynutí tak ale neučinil.

14. Proto správní orgán I. stupně vydal dne 13. 6. 2018 rozhodnutí, č. j. MHB_DOP/801/2018-11, a uznal jím žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 3. 7. 2018. Neuvedl v něm však, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, stejně tak neuvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Šlo tak o tzv. blanketní odvolání, k jehož doplnění jej správní orgán vyzval podáním ze dne 10. 7. 2018 (s příslušným poučením), a to ve lhůtě 5 dnů od převzetí výzvy k doplnění. Protože v uvedené lhůtě zmocněnec žalobce na výzvu nereagoval (výzvu převzal dne 18. 7. 2018), postoupil správní orgán I. stupně dne 31. 7. 2018 blanketní odvolání žalobce spolu se správním spisem k rozhodnutí žalovanému. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018, č. j. KUJI 61492/2018 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Doplnění odvolání bylo doručeno až 15. 8. 2018.
15. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do devíti žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za odůvodněnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
16. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
- 17.1. Správní trest - nezákonná úvaha o přítěžujících okolnostech, částečná nepřezkoumatelnost
18. V prvním z žalobních bodů žalobce namítá, že došlo k pochybení žalovaného, když potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byť je toto co do uloženého správního trestu nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že přihlédl ke všem kritériím obsaženým v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “zákon o odpovědnosti za přestupky”). S ohledem na možné následky přestupku a výši sankce, kterou je možné za přestupek uložit, vyhodnotil správní orgán jeho závažnost jako vysokou. Tím se dle názoru žalobce dopustil porušení zásady dvojího přičítání. Žalobce nezpochybňuje, že žalovaný může hodnotit povahu a závažnost konkrétního jednání, tedy zda se přestupek pro konkrétní okolnosti jeví jako závažnější či méně závažný, to však pouze ve vztahu k obecné závažnosti daného přestupku. Správním orgánem ale

nemůže být hodnocena typová závažnost přestupku, jelikož ta je již obsažena v samotné sankčním rozmezí. Nad rámec uvedeného konstatování pak správní orgán neuvedl jednotlivá kritéria obsažená v předmětném zákonném ustanovení a rovněž nerozebral, jak tato posuzoval.

19. Z rozhodnutí obou správních orgánů se podává, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí, které je stanoveno v § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Jak plyne z ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, správní orgán při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zjevné, že se tento dostatečně zabýval uvedenými kritérii.
20. Správní orgán zohlednil všechny jemu známé polehčující okolnosti, naopak neshledal, že by existovala jakákoli okolnost, která by pachateli přitěžovala. Byť tedy konstatoval, že závažnost přestupku považuje za vysokou s ohledem na možné následky takového jednání, neprojevalo se takové konstatování na samotné výši pokuty.
21. Krajský soud neshledal jako odůvodněné ani žalobcem namítané porušení zásady zákazu dvojího přičítání, kterou je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzovaném případě dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující nebo obecně přitěžující. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu neplyne tvrzení žalobce, že by jako přitěžující okolnost posuzoval, že překročení nejvyšší povolené rychlosti může mít závažné následky. Uvedl-li správní orgán, že žalobce překročil nejvyšší povolenou nejméně o 24 km/h, nejedná se o postup, který by nerespektoval zákaz dvojího přičítání jaké namítá žalobce, neboť překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyjadřuje závažnost přestupkového jednání z hlediska jeho společenské nebezpečnosti.
22. Žalobce rovněž namítá, že pokud by správní orgán hodnotil okolnosti přestupku správně, mohl by dojít k závěru, že jsou dány důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že je možné pokutu „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“ K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň je však třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.“ Nakonec ani žalobce neuvedl, v čem by měly být spatřovány konkrétní

důvody pro mimořádní snížení pokuty pod její zákonnou hranici. Citované ustanovení tedy na tento konkrétní případ aplikováno být nemělo. Pro výše uvedené proto soud tuto námitku neshledává jako odůvodněnou.

IV. 2. Správní trest - zmatečnost

23. Žalobce dále zastává názor, že výrok o sankci je pro svou vnitřní rozpornost zmatečný. Dle jeho tvrzení projevil správní orgán jednoznačnou vůli uložit sankci v nejnížší možné výši, v jaké ji zákon umožňuje uložit, z čehož dovozuje, že za užití § 44 zákona o přestupcích, měla být uložena pokuta 500 Kč.
24. Jak plyne z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, institut snížení výměry pokuty je mimořádným prostředkem, který je aplikován pouze v individuálně odůvodněných případech. Jak již bylo uvedeno u předchozí žalobní námitky, ani žalobcem nebyly žádné takové okolnosti tvrzeny. Rovněž při posouzení věty *“uložil správní orgán pokutu v její minimální možné výši”* v souvislosti se zbylou částí odůvodnění dotýkající se výše pokuty je zcela zřejmé, že správní orgán měl v úmyslu pohybovat se v nesníženém rozmezí stanoveném zákonem. Čistě gramatický výklad části odůvodnění vytrženého z kontextu tak jednoznačně nemůže obstát. Proto soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou.

IV. 3. Nepřihlédnutí k doplněnému odvolání

25. Krajský soud dále nepřisvědčil ani žalobcově námitce nezákonného postupu žalovaného, který měl spočívat v nepřihlédnutí k doplnění odvolání, doručeného den po vydání napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-50, a na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-36, z nichž vyplývá, že odvolací orgán je povinen zvážit doplnění odvolání, příp. vyjádření, i v případě, kdy tímto ještě nedisponuje např. proto, že bylo doručeno pouze správnímu orgánu I. stupně.
26. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí o odvolání bylo žalovaným odesláno dne 14. 8. 2018. Doručeno bylo toto rozhodnutí až 16. 8. 2018. Není sporu ani o tom, že předmětné doplnění odvolání bylo zástupcem žalobce odesláno a žalovanému doručeno dne 15. 8. 2018. Žalobce k tomu zdůrazňoval, že ačkoli žalovaný zaslal rozhodnutí do datové schránky 14. 8. a žalobce následujícího dne odeslal žalovanému doplnění odvolání, měl žalovaný k danému doplnění přihlédnout, neboť k doručení rozhodnutí (a tím i ukončení řízení) došlo až 16. 8.
27. Obecně lze souhlasit s tím, že byť je podáno doplnění odvolání až po marném uplynutí k tomu stanovené lhůty (v tomto případě byla výzva ze dne 10. 7. 2018 k doplnění blanketního odvolání ve lhůtě 5 dnů zástupci žalovaného doručena dne 18. 7. 2018) a již tedy nejde o doplnění odvolání, byť je tak označeno, je vyjádřením ve věci a i takovým vyjádřením podaným po uplynutí lhůty je správní orgán povinen se zabývat. To však platí za situace, že se s tím může správní orgán objektivně reálně seznámit do vydání rozhodnutí ve věci. Ze shora uvedené časové rekapitulace je však zřejmé, že žalovaný do doby vydání svého rozhodnutí o odvolání předmětné podání žalobce k dispozici neměl, a to proto, že žalobce v okamžiku vydání rozhodnutí i jeho vypravení svoje podání ani neodeslal. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný měl povinnost k danému doplnění odvolání přihlédnout, když bylo podáno den po vydání rozhodnutí a když k samotnému doručení rozhodnutí došlo až následně. V popsané situaci tak zajisté nelze po správním orgánu požadovat, aby reagoval na vyjádření účastníků řízení před tím, než mu jsou vůbec zaslána.

28. K žalobcem poukazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že nejsou pro nyní projednávaný případ přílehlavá, neboť pojednávají o situaci, kdy doplněním odvolání disponoval správní orgán I. stupně a jeho postup (nepostoupení takového podání odvolacímu orgánu) způsobil, že se toto doplnění nedostalo k odvolacímu správnímu orgánu včas. V nyní projednávané věci však byla, jak je shora uvedeno, skutková situace zásadně jiná v tom, že předmětné doplnění odvolání sám žalobce zaslal žalovanému až po vydání rozhodnutí o odvolání.

IV. 4. Nesoulad měření s Návodem k obsluze

29. V dalším z žalobních bodů žalobce namítá, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, a proto nebylo možné použít výstup z měření v řízení o přestupku. Žalobce při silniční kontrole sdělil policistům, že nesouhlasí s tím, že by spáchal přestupek a že měřící vozidlo nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze, dle kterého je nezbytně nutné, aby měřící zařízení stálo podélně u vozovky. Žalobce současně namítá, že vzhledem k místním podmínkám není možné, aby u domu č. p. 37 bylo ustaveno měřící vozidlo v souladu s návodem k obsluze. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje jako důkaz provést svou výpověď o špatně ustaveném měřícím vozidle a dále mapu místa a návod k obsluze (stranu 70-73).
30. Krajský soud předně uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti zřejmé, že zástupce žalobce používá typizované námitky, které se opakovaně objevují v mnoha jiných, skutkově obdobných, případech, vedených nejen u zdejšího soudu. Za těchto okolností lze obecně pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek, jak ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-38).
31. K otázce šikmo ustaveného měřícího vozidla se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, když k funkci měřícího zařízení Ramer 10C uvedl: „*Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí pro radarové měřící zařízení Ramer 10C: Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č.j. 7 As 309/2015-51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhly úspěšně a snímek je hodnověrný.*” (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 52/2017-42). Totéž je možné uplatnit i ve věci nyní projednávané.
32. Za skutkového stavu rozhodované věci má krajský soud za to, že provedení žalobcem navrhovaných důkazů, mezi které patří i návod k obsluze, je nepotřebné a bylo by rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovacím listem rychloměru, který je obsažen ve správním spise, se dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl plně technicky způsobilý k měření. Rovněž záznam o měření je jednoznačný. Takové námitky žalobce, které jsou užívány ve své obecné a standardizované podobě, nemohou být způsobilé k tomu, aby zpochybnilы výsledek měření takovým způsobem, aby bylo třeba přistoupit k jejich dalšímu ověřování. Z těchto důvodů nemůže ani tato námitka před soudem obstát.

IV. 5. Absence zavinění

33. Dále žalobce namítá, že z jeho strany nemohlo dojít k naplnění složky zavinění, když nevěděl, a ani vědět nemohl, že území, na kterém se nachází je obec. Dle svého tvrzení přijel žalobce do obce Bačkov z obce Zboží, nicméně ne po silnici č. 347, ale po pozemní komunikaci vedoucí mezi poli, okolo několika již zřejmě nefunkčních zemědělských objektů. U této silnice se nenachází žádné dopravní značení označující začátek nebo konec obce. Vzhledem k absenci dopravního značení a stavu okolních budov tak neměl žalobce žádný důvod se domnívat, že vjíždí do obce, jelikož takovéto budovy nejsou dle jeho názoru pro obec typické.
34. Soud se ani s touto námitkou žalobce nemohl ztotožnit. Jak plyne z mapových podkladů, již při napojení z popisované pozemní komunikace na silnici č. 347 muselo být z okolní zástavby rodinných domů, požární nádrže a kapličky žalobci zcela zřejmé, že se nachází v obci. Rovněž při následné cestě, dlouhé přibližně 270 metrů, směrem k místu měření, minul žalobce několik dalších rodinných a bytových domů, okolo části silnice je vybudován i chodník pro pěší. Uvedené okolnosti tak bez pochyby dávaly alespoň průměrně bystrému účastníkovi silničního provozu tušit, že se pohybuje po území obce, čemuž je nutné přizpůsobit rychlost.
35. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, sp. zn. 1 As 183/2012, „*Přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec”, neznamená to, že by nebyl povinnen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.*” Ve světle okolností posuzovaného případu tak řidič minimálně vědět měl a mohl, že projíždí obcí. Svou jízdu proto měl přizpůsobit okolním poměrům, především s ohledem na možný výskyt chodců a jejich bezpečnost, jakož i s přihlédnutím k ochraně majetku, života a zdraví ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích.

IV. 6. Způsob hrazení pokuty a nákladů řízení

36. V šestém žalobním bodě žalobce namítá, že jej správní orgán I. stupně omezil na způsobu úhrady určené částky, když stanovil, že pokutu lze uhradit pouze převodem na bankovní účet. Žalobce se odkazuje na ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a dovozuje nezákonnost výzvy, když mu nebylo umožněno provést platbu všemi tímto zákon předpokládanými způsoby.
37. Krajský soud k této námitce uvádí, že tato část výzvy má pouze informativní charakter (výrok dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád”), tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí) a tudíž žalobce na způsobu placení ani nijak omezit nemůže. Tuto námitku proto soud neshledal jako opodstatněnou.

IV. 7. Neprokázání místa protiprávního jednání

38. Dále žalobce namítá, že nebylo prokázáno místo protiprávního jednání. Místo přestupku je definováno pouze GPS souřadnicemi, ručně dopsanými policistou. Jako místo měření je pak uvedena obec Bačkov, opět dopsána ručně. Dle tvrzení žalobce není z fotodokumentace patrné, že došlo k protiprávnímu jednání před domem č. p. 37. Vzhledem k tomu, že nejvyšší povolenou rychlost před tímto objektem dodržel, je dle žalobce výrok napadeného rozhodnutí nesprávný, jelikož nemá oporu v řádném dokazování.
39. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že z radarového snímku jasně plynou nejen GPS souřadnice místa, ze kterého byl měření provedeno, ale i datum a čas tohoto měření, nejsou tedy pouze ručně vyplněny v oznámení přestupku, jak ve svém žalobním

podání zcela účelově tvrdí žalobce. Tyto údaje pak byly obsaženy i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vzhledem k uvedenému soud i tuto námitku zamítl.

IV. 8. Ověřovací list měřicího zařízení

40. V předposledním z žalobních bodů žalobce namítá, že výrobce použitého rychloměru byl současně i autorizovaným metrologickým institutem, čímž nebyla zajištěna objektivita a nestrannost při provádění ověření. Žalobce rovněž namítá nezákonnost ověřovacího listu pro rozpor s ustanovením § 14 správního řádu, který stanoví, že se na řízení nesmí podílet osoby podjaté, a to včetně znalců. Dle názoru žalobce v konkrétním případě právě k podjatosti znalce došlo, když si lze jen těžko představit, že by neexistoval ekonomický zájem na výsledku ověřování, pokud je osoba toto ověření provádějící současně výrobcem měřicího zařízení.
41. Ani tuto žalobní námitku neposoudil krajský soud jako důvodnou. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 2 As 116/2018, nelze správnost ověřovacího listu zpochybnit pouhým tvrzením o tom, že autorizované metrologické středisko ověřující správné fungování měřidla je zároveň jeho výrobcem. Jestliže byl ověřovací list vydán subjektem k tomu oprávněným v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není důvod pochybovat o jeho správnosti. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu by totiž musely existovat konkrétní skutkové či právní důvody, které by v tomto ohledu vyvolaly rozumnou pochybnost. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje a zdůrazňuje, že žalobce žádné takové důvody neuvedl.
42. Krajský soud dále žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v tomto ohledu uvedl následující: *„pokud stěžovatel namítal, že měřicí zařízení nebylo řádně ověřeno (ověření provedl výrobce daného zařízení), konstatuje soud, že ve správním spisu je založen ověřovací list měřicího zařízení, ze kterého vyplývá, že v době měření bylo měřicí zařízení řádně ověřeno. [...] Pro danou věc je podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j., 7 As 186/2018-52). *„Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by ověřovací list musel vystavit toliko Český metrologický institut, a nikoliv výrobce měřicího zařízení, resp. autorizované středisko provozované přímo výrobcem měřicího zařízení - společností RAMET C. H. M. a.s. V tomto směru ostatně sám stěžovatel ani neuvedl, v rozporu s jakým právním předpisem měl být ověřovací list vystaven.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). *„Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77)

IV. 9. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

43. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
44. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního

soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. dubna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.

samosoudkyně